

ALLE MAND PÅ DÆK. Bliv medlem, og støt økosystemet. Du bestemmer selv prisen. Send os din mail via MobilePay.

MobilePay 125016

ROOTSTRAPPING

ALLE MAND PÅ DÆK. Bliv medlem, og støt økosystemet. Du bestemmer selv prisen. Send os din mail via MobilePay.

MobilePay 125016

ROOTSTRAPPING

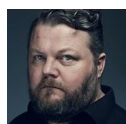
[Forside \(/\)](#) [Samfund \(/samfund\)](#)

Kristian Ditlev Jensen: Houellebecqs bog Underkastelse

Voldtægten af Europa

Skrevet af

Kristian Ditlev Jensen (/kristian-ditlev-jensen)
Forfatter, medlem af Det Konservative Folkeparti (/kristian-ditlev-jensen)
(/kristian-ditlev-jensen)

(/kristian-ditlev-jensen)

5 artikler
0 indlæg

Nu udkommer Michel Houellebecqs roman Underkastelse på dansk. Dens islamiske samfundsscenario er slet ikke science fiction. Den er et uhyre præcist billede af det dekadente samfund, vi lever i allerede nu. Læs også sociolog Lars Jørgensens omtale af Underkastelse her på siden.

En af de mest gribende skildringer af totalitarismens hærgen i Europa i det tyvende århundrede er historien om den østrigske jøde og psykoanalytiker Viktor Frankl. Han blev igen og igen tryglet af sine kolleger og venner i eksil, om han ikke nok ville forlade Østrig, inden nazisterne kom. Men han troede simpelthen ikke på dem. Så slemt kunne den nye folkebevægelse da ikke være?

Michel Houellebecqs roman 'Soumission' udkommer i dag på dansk med titlen 'Underkastelse'.

Selv da han blev taget af de tyske nazister og ført til en koncentrationslejr, var han ophøjet rolig. De var jo tyskere, ligeværdige og dannede europæere. De måtte da være til at tale med. Da de tvang ham til en kold afvaskning og en efterfølgende aflusning, gav det god mening for ham. Han var jo selv læge. Først da de konfiskerede den afhandling, han var i gang med at skrive, og som han havde med under armen, gik det op for ham: De var *ikke* ligeværdige mennesker, og de ville ham det *ikke* godt. De var uciviliserede, var de. Men ak. Da han først forstod det, var det alt, alt for sent.

Lidt samme historie om naivitetens umærkelige glidebane kan man læse i Michel Houellebecqs roman *Underkastelse*. I romanen skildrer han et fransk samfund i fremtiden. Et samfund, der langsomt, men sikkert giver afkald på sine kerneværdier, og som dermed forfalder, degenererer og til sidst formørkes.

Viktor Frankl i New York, USA. Han blev befriet af amerikanske soldater i 1945. Kilde: Gettyimages.

Nutidsfrankrig anno 2022

Et af de litterære greb, Houellebecq bruger, når hans politiske pointe skal hjem, er et klassisk science fiction-kneb. Dårlige science fiction-forfattere, som ville fremskrive den igangværende islamisering af Europa, ville formentlig starte med at rejse minareter på hvert eneste gadehjørne i teksten.

Men rigtige science fiction-forfattere er ikke så dumme. De laver en blanding af det allerede kendte og den fremtid, man ser med skepsis på. Fremtiden er nemlig aldrig *helt* anderledes. Den er bare forskubbet, forskudt, forvandlet. Da George Orwell skrev romanen *1984*, fyldte han den med både genkendelige tebreve og New Speak – og på den måde fik han *også* udstillet det fjollede ved briternes forhold til te som evigtgyldigt civilisationsbindemiddel i samtiden.

På samme måde med Houellebecqs Nutidsfrankrig anno 2022. Litteraturforskeren François, som er hovedperson, er lidt dum og akavet, selv om han er højtuddannet. Han er ærkefransk, men spiser hele tiden indisk mad og har etniske mønstre på sine orangefarvede gardiner. Han spiser *tagine* og *tabouleh*, som var de franske opfindelser. Og halvmåneformede croissanter.

Han kører i en VW Touareg, som har sit navn fra en afrikansk nomadestamme. Og han er – helt fra bogens start – en anelse skeptisk over for jøder og især homoseksuelle mænd. Mange af hans bekendte er afrikanere eller fra Mellemøsten. Hans elskerinde er jødisk. En af hans mandlige kolleger bruger øjenmakeup. Hele samfundet er altså for så vidt allerede i totalopløsning. Det "franske" er – og har altid været – sammensat.

Men det er netop hele romanens ærinde. At vise, hvordan det sammensatte nærmest umærkeligt bliver forskubbet til en anden og helt anderledes sammensathed. Uden at man rigtig kan gøre noget ved det. Fremtiden er nemlig først et chok, når man opdager, at den allerede har været her – længe.

Islamiseringen er her allerede

Det uhyggelige ved *Underkastelse* er netop dét. At den i grunden slet ikke er science fiction. Meget af det, den handler om, og som altså skulle være "fremtiden", er for længst blevet nutid i Europa.

Bogen beskriver for eksempel i begyndelsen en voksende voldelig antisemitisme og fysiske overgreb mod homoseksuelle begået af indvandrere fra Mellemøsten. Begge dele er hverdag – også i København.

Antisemitisme lever flere steder i nutidens Europa; homoseksuelle bliver overfaldt og jøder bliver chikaneret.

Den beskriver, hvordan franske medier fortier sandheden om ghettoer, kritiske tilstande og om mindretalskriminalitet. Sådan er det i Sverige i dag.

Den beskriver, hvordan man ikke længere kan tale om alting – og slet ikke i akademiske kredse, ja, end ikke pressen har fuld ytringsfrihed. Det så vi i går til fulde ved 10-års-jubilæet for Muhammed-tegningernes offentliggørelse.

Den beskriver, hvordan der flere og flere steder dukker "alternativer" til fransk etnicitet og kultur op – de præsenteres som "tilbud", men er i virkeligheden snarere ufravigelige krav. Alternative menuer, alternative sprog, flere og flere ord sniger sig ind, pludselig taler alle om *niqab*, *djellaba* og *shemagh*, som om de var franske ord – og som om de overhovedet var relevante i en fransk sammenhæng.

Det er alt sammen også hverdag i Danmark. Og har været det i mange år snart. Held og lykke, for eksempel, med at finde en kylling, der *ikke* er halalslagtet.

En invasion af læserens bevidsthed

Plottet i bogen er kvalmende, fordi det består af én langsom invasion af hovedpersonens, og dermed også læserens, bevidsthed.

I bogens almindelige hverdag i *akademia* er der – i tiden op til et valg – pludselig kaos ved valgstederne. Der opstår skudepisoder, og det bliver bemærket lakonisk, at det er man da vist ikke vant til. Men så er det altså sådan. Livet går videre.

Langsomt opdager François, at folk begynder at tale om, at der vil blive borgerkrig, og at nogle sågar håber, at den vil starte "hellere før end siden". Man formoder, forlyder det, at den vil bryde ud "i Norge eller i Danmark" – samme fænomen diskuteres allerede i dag ivrigt i formiddagspressens fora for ultrahøjreorienteret debat.

Efter valget, hvor kandidaten fra Det Muslimske Broderskab kommer ind på en andenplads, har François "en fornemmelse" af, at "alt kan forandres". Og ganske rigtig. På grund af valgets særegne matematik ender det lige omvendt. Repræsentanten for politisk islam bliver præsident, og under ham indsættes en fransk skødehund som premierminister.

Det er kort tid herefter, at François får det gode råd: Opret en konto i udlandet, helst i Storbritannien. Og der spørges formanende: "Har du egentlig et sted uden for Paris?". I samme ombæring forlader hans unge jødiske elskerinde Paris sammen med sine forældre. De emigrerer til Israel. Et fænomen, som allerede ses i virkelighedens verden i dag, blandt andet i Storbritannien, hvor jøder chikaneres i en grad, så nogle allerede har valgt at rejse.

Den muslimske skole

Rygtene om, hvordan samfundet snart bliver – og især om de mekanismer, der skal presse islamiseringen fremad – er uhyggelige. Men også de er allerede i fremmarch flere steder i virkeligheden i dag: Den offentlige skole, herhjemme folkeskolen, skal forringes systematisk af regering efter regering – hedder det i romanen – og det vil gøre, at flere og flere mennesker flytter deres børn over i private skoler.

De private skoler er ikke "generelle" skoler, men specialiserede skoler. Sommetider efter pædagogiske principper – men langt oftere efter religiøse retninger. Det giver endnu mere splittelse i samfundet.

Privatskoler efter religiøse retninger findes allerede i Danmark. Her ses Iqra Privatskole på Nørrebro, København. Kilde: Scanpix Denmark.

Men det sikrer samtidig, at fremtidens efterkommere af indvandrere fastholder deres muslimske tro og modvilje imod Vestens kerneværdier og dermed integreres mindre og mindre i den eksisterende kultur og de etniske skikke, der eksisterer i de lande,

de selv eller deres forældre er rejst ind i – her er det Frankrig "engang i fremtiden".

Men det kunne lige så godt være Danmark anno 2015. For allerede nu bugner medierne af historier om, hvordan enhver, selv almindeligt begavede etniske danskere, trækker deres børn ud af de folkeskoler, som i dag forbløffende ofte end ikke kan sætte et helt almindeligt barn i stand til at regne og læse og skrive efter ti års skolegang.

Da kravene til de tekniske skoler for nylig blev sat til akkurat-bestået-karakteren 2, faldt optaget således dramatisk.

Civilisationen i synligt forfald

Den drabelige ændring i uddannelsessystemet beskrives i bogen endnu mere hårdhændet: Universitetet lukker, slet og ret, og François sendes hjem på fuld pension. Han får fra dag ét næsten 4.000 euro i pension, skønt han kun er i 40'erne. Så *meget* vil man af med ham.

Men det egentlige chok er favoriseringen af islamiske undervisere – og alle de tryghedsnarkomaner, der af økonomiske årsager bare vælger at lege med og pludselig med glæde bruger al deres krudt på i forelæsningerne at understrege, at den franske digter Rimbaud jo *faktisk* konverterede til islam, kort før han døde.

De får nemlig hele 10.000 euro i løn – og store palæer stillet til rådighed. Det hele er betalt med oliepenge fra Melleømøsten. Lyder det bekendt? Jep.

Det er sådan, moskébyggerier, også i Danmark, igen og igen finansieres – og ganske ofte med krav om indsættelse af imamer på så kort åremål, at de ikke "farves" af Vesten.

Imam Ali Moske på Vibevej på Nørrebro i København. Bygherren er den iranske imam S.M.M. Khademi, der har indsamlet 50 millioner kr. blandt private i hele verden. Kilde: Scanpix Denmark.

Da François til sidst flygter ud af Paris, er civilisationen i synligt forfald. Da han standser på en tank, har der været et røveri, og der

ligger tre lig. Men ingen gør tilsyneladende noget stort nummer ud af dét. Selv snupper han også bare en sandwich og kører videre.

I en lille landsby møder han en bekendt, der har været i efterretningstvæsenet, men som er blevet fyret, fordi han afslørede, at valget var manipuleret. Byen Martel er ikke tilfældigt valgt. Det var her, araberne blev slået tilbage under deres ekspansion mod nord for over tusind år siden.

Islamismens modstander er ikke kristendommen

En af karaktererne i bogen forklarer, at islamismens modstander slet ikke er kristendommen, men derimod sekulariseringen. Og man spekulerer som læser på, når man sidder og læser om "fremtiden", om det måske er derfor, der er så meget ballade med islam i netop Nordeuropa?

Der synes at være langt mindre ballade i både Italien og Spanien, hvor kristendommen i katolsk skikkelse allerede er synlig i samfundsbilledet og på ingen måde så tegnmæssigt fortrængt, som den er her i nord, hvor religionen jo er noget rent inderligt, noget inderligt åndeligt, og desuden noget strengt privat, ja, for mange af os nærmest noget blufærdigt.

De fleste danskere synes jo slet ikke, at muslimske slør er åndssvage. De synes, at *alle* former for religiøse tegn – kronragede buddhistiske hoveder, røde hinduprikker i panden, jødiske slangekrøller eller katolske munkedragter – er, mildt sagt, overflødige i det offentlige rum.

Protestantismen er, om nogen, sekulariseringens religion – og endda sekulariseringen *som* religion. I Danmark må man klæde sig, som man vil, og vi accepterer det hele. Eller gør vi?

Vi er ikke direkte imod det muslimske slør. Vi er imod alle religiøse symboler i den offentlige rum. Kilde: Polfoto/Niels Hougaard.

En af romanens virkelig interessante øjeblikke indtræffer, da François kommer tilbage fra landet, hvor han har boet i katolsk kloster med bøn syv gange i døgnet – forfatteren er nemlig slet ikke uden hverken selvironi eller besk sarkasme.

I et stormagasin bemærker han en markant ændring. Han kan ikke se nogen dameben. De er væk. De er iklædt bukser. Og som han

beskriver det så præcist: Egentlig er der ikke flere slør, det er ikke så meget dét. Det er *friheden* for kvinderne, der umærkeligt er snævret ind. De må ikke være sexobjekter længere.

Og man skal ikke vide meget om det tyvende århundredes mode for at forstå, at det – i grove træk – primært er i moden, at kvinden har vist samfundet, at nu er hun fri.

Som om ingen søstre længere taler sammen

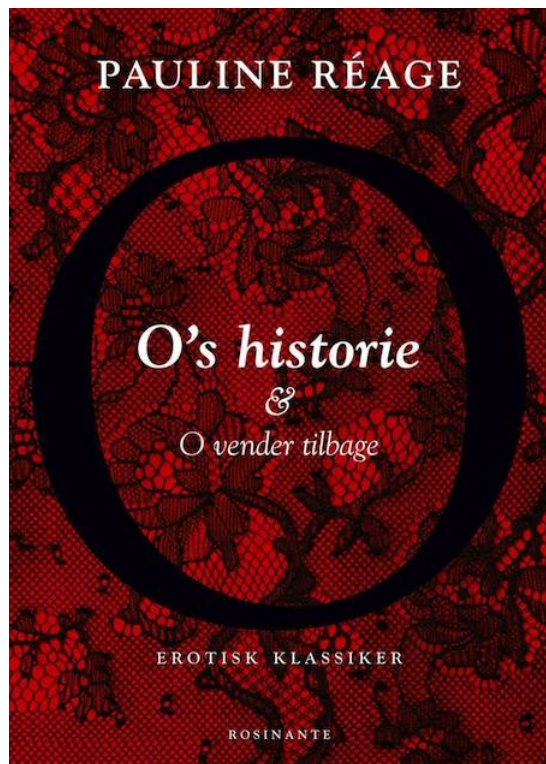
Som læser spørger man sig selv, om det ikke er præcis det samme, vi allerede er vidne til i Danmark, her i nutiden, når unge, danske kvinder på stranden på umærkelig vis har "fået det dårligt med" at være topløse. Imens muslimske kvinder ved siden af bader tildækkede fra top til tå.

Samtidig kæmper feminister en kamp et helt andet sted i byen for at "sætte brystvorterne fri".

Og de tre universer – undertrykte muslimske kvinders kummerlighed, etnisk danske kvinder, der umærkeligt underlægges afsmitningen fra minoriteternes moralske fordømmelse, og så de aggressive feministers *let it all hang out*-hed – eksisterer side om side, som om ingen søstre længere talte sammen. Sådan er nutiden. Både i skrækvisionens Paris og på Bellevue nord for København.

Som noget helt centralt i romanen er der en lang række sexscener. De handler ved første øjekast om den raffinerede professors perverse vulgaritet. Han har analsex med prostituerede. Det er der ikke noget nyt i, for sådan skriver en af tidens største forfattere altså. Men han var ikke en af tidens største forfattere, hvis det ikke *betød* noget. Og det gør det. Hen mod slutningen af romanen, da han overvejer, om han skal lade sig genindsætte som professor mod, at han omvender sig til islam, dukker *O's historie* op i romanen.

Det er en roman fra 1954, der handler om en kvinde, der underkaster sig horder af mænd, og som altså lader sig misbruge. Og som en helt særlig erotisk delikatesse lader hun sit bageste hul åbne – til større og større vidde – med såkaldte *butt plugs*, små "propper", der kan føres ind rektalt i støt stigende størrelser. Det gør det lettere for hende at tage imod, når hun skal sodomiseres endegyldigt af sine herskere.

Houellebecq bruger O's historie, hos ham er det Europa, der må underkaste sig.

Billedet – og Houellebecqs slet skjulte sammenligning med hærfolksmentaliteten i islam – turde være til at forstå. Måske er det for groft? Måske er det faktisk bare det, der i overført betydning foregår? Bliver Europa simpelthen bollet bagi af Mellemøstens religion?

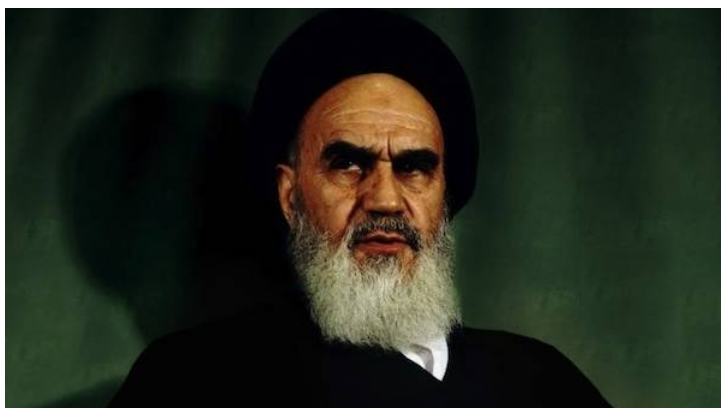
Penetrationen af gennemsnitsborgeren

I romanen er svaret et fuldtone ja. Tyrkiet "føres ind i EU", som det hedder et sted. Og kort efter er der også "forhandlinger med Algeriet, Tunesien, Libanon, Ægypten" svarende til slænget af mænd i romanen.

Med andre ord penetreres Europa af islam – ikke voldeligt, men kulturelt, sprogligt, etnisk og religiøst gennem en systematisk udvanding af alle europæiske værdier. Kort herefter citeres Ayatollah Khomeini for at sige, at:

"Hvis islam ikke er politisk, er den ingenting."

Bum.

Lederen af den iranske revolution, Ayatollah Khomeini.

I *Underkastelse* er det mest smertelige faktisk netop dét. At romanens hovedperson, der skal fungere som det, man, i litteraturvidenskab, kalder en *everyman*, altså en postuleret gennemsnitsborger, egentlig aldrig tager kampen op, men bare underkaster sig for så til gengæld at få det tilbage, som i modsat fald vil forblive ham frarøvet.

Omvendelsesscenen i universitetsrektorens palæ – hvor selveste O, forfatteren til romanen om nydelsen ved total seksuel underkastelse, angiveligt engang har boet – er mere og mere kvælende.

François lokkes med flerkoneri, han forføres med delikat mad og smukke bøger, og til sidst bliver han på en eller anden måde lullet ind i den tanke, at han faktisk end ikke selv har nogen seksuelle præferencer. Det ved de muslimske kvinder, der skal finde hans tre 15-årige koner, nemlig bedst.

Bogen udkom i skyggen fra virkeligheden

Underkastelse fik ikke den hysteriske modtagelse eller al den virak i Frankrig, som den fortjente. Ingen gik fuldkommen bananas over den perfide insisterende beskrivelse af et vestligt samfund. Ingen skreg op om bogen, hvor islamismen sætter dagsordenen, og hvor hele det borgerlige liv i Europa underkastes og besudles af fanatiske muslimers respektløshed over for Frankrigs og hele den vestlige verdens civiliserede værdier.

Og hvorfor så ikke?

Fordi den "bizarre fremtidsvision" udkom den 7. januar 2015. En historisk dag, hvor hele pressen og offentligheden i Frankrig – og i hele Europa – var optaget af, at satireavisen Charlie Hebdos redaktion blev udsat for et kommandoraid af islamistiske terrorister, som myrdede i alt 13 uskyldige mennesker, heriblandt fem bladtegnere og to politifolk.

Michel Houellebecq: Underkastelse. 286 sider. Oversat af Niels Lyngsø. Rosinante. Udkommer i dag.

RELATEREDE ARTIKLER

Vi må sige, hvad vi vil til muslimerne (/artikler/vestens-reaktion-paa-charlie-hebdo-angrebet) - I debatten om ytringsfrihed siger det politisk korrekte hold igen og igen, at det at håne profeten Muhammed ikke løser ...

Vi bør sige undskyld til muslimerne (/artikler/Vesten-reaktion-paa-Charlie-Hebdo-attentatet-1) - Det er i dag uden tvivl vanskeligt for de fleste at forstå Tøger Seidenfadens undskyldning til muslimerne i sin tid. Sid...

Neoliberalismen er værre end islamismen (/artikler/Lars-Jorgensen-houellebecqs-bog-underkastelse) - Michel Houellebecqs roman *Underkastelse* kommer på dansk. Hovedpersonen har så lidt europæisk kærlighed, livskraft og kul...

Neoliberalismen er værre end islamismen (/artikler/Lars-Jorgensen-houellebecqs-bog-underkastelse) - Michel Houellebecqs roman *Underkastelse* kommer på dansk. Hovedpersonen har så lidt europæisk kærlighed, livskraft og kul...

Økonomerne ødelægger verden (/artikler/Neoliberalismen-undergraver-en-social-og-demokratisk-oekonomi) - Har du lagt mærke til, at økonomerne går forrest i destruktions af vores samfund? Praktisk talt alle økonomer i dag er ...

Politisk nostalgi i risikosamfundet (/artikler/Ulrik-Beck-Fukuyama-og-nationalstatens-globale-krise) - Fra Moskva til Istanbul. Fra Christiansborg til Washington – politisk nostalgi er blevet en dominerende og disruptiv kra...

Macron eller Le Pen? (/artikler/Fransk-praesidentvalg-emanuelle-macron-marine-le-pen-strategi-valg-frankrig-) - For de to franske præsidentkandidater er de sidste dage før det franske valg en strategisk linedans mellem at være oprør...

Vær realistisk - kræv det umulige (/artikler/50-aars-jubilaem-for-maj-68-oproeret-) - 68 var et opgør med de etablerede autoriteter: fra fædre og lærere til arbejdsgivere og politikere. Men det var også et ...

Giv din stemme

4,4/5

67 stemmer

KOMMENTARER

0 kommentarer

Sortér efter

Tilføj en kommentar ...

Plugin til Facebook-kommentarer

UDVALGTE JOB (/KOMMUNIKATION-JOB)

Cybot (/kommunikation-

Communication Specialist
(/kommunikation-job/cybotas-

Frist: 12. juli

(/kommunikation-

kommunikationskonsulent
(/kommunikation-job/kultur--og-

Frist: 13. juli

(/kommunikation-

**Kommunikations- og
engagementchef**

Frist: 10. august

(/kommunikation-

kommunikationsmedarbejder
(/kommunikation-job/fors-

Frist: 29. juli

IT-UNIVERSITETET I KØBENHAVN

(/kommunikation-job/it-universitetet-
kommunikationsraadgiver-1-1-1-1)

kommunikationsrådgiver
(/kommunikation-job/it-

Frist: 10. august

effector

(/kommunikation-job/effector-
studentemedhjælper)

Studentemedhjælper
(/kommunikation-job/effector-

Frist: 6. juli

[Se alle job \(/kommunikation-job\)](#)

[Indryk job \(/kommunikation-job/danmarks-bedste-jobbank-for-kommunikationsjob\)](#)